

[Sigsgaard.]

jordspekulationen direkte er blevet finansieret.

Årsagen til de økonomiske problemer er altså ikke det store obligationsudbud, det er ikke engang én af årsagerne, men det er en virkning, en virkning af bl. a. de forhold, jeg har nævnt: jordspekulationen og de tilfældige, overdimensionerede investeringer, der så igen er virkningen af alt for gunstige afskrivningsregler.

Se, nu ved enhver læge jo, at man ikke kurerer en alvorlig lungesygdom ved at lindre hosten. Hosten er kun et symptom og derfor uvæsentlig; lægen vil tage fat på selve sygdommen. Men sådan gør regeringen ikke, den lader hånt om årsagerne: jordspekulation, planløse investeringer, for gunstige afskrivningsregler, og tager i stedet for et vældigt livtag med det mindre væsentlige symptom: realkreditte. Ligesom lægen ikke kurerer de syge lunger ved at behandle hosten, sådan kurerer regeringen heller ikke økonomien ved at tage fat på realkreditte. Regeringen bekymrer sig ikke engang om, at det ene symptom, obligationskaoset, ved behandlingen blot slår om i et værre symptom: mere vækst i det grå og sorte pengemarked med udsugning og åger som sandsynligt resultat.

Men hvorfor så med så stor alarm gennemføre love, der næsten ingen positiv værdi vil få? Hvorfor ikke i stedet for prøve på at kurere selve sygdommen? Desværre er forklaringen ligetil, for skal sygdommen kureres, så skal der skæres dybt i kapitalens uhæmmede investeringsfrihed, i sjakringen med jord og ejendom, i visse mindre gruppers privilegier. Men netop de kræfter, der skal gribes ind over for, udgør jo regeringens basis, netop det system, der er årsag til ulykkerne, ser regeringen det som sin fornemste opgave at forsvare, og selv om systemet undergraver sig selv gennem disse kræfters frie spil, så kan regeringen ikke gøre noget effektivt. Det forhindrer bankerne, industrilederne og de grupper, som har privilegierne; imod deres vilje kan regeringen kun handle i enkelte småsager.

Debatten i dag er egentlig en debat om magten, om, hvem der skal bestemme vores alle sammens fremtid. Skal det være kapitalen som hidtil eller almindelige menneskers interesser? Som et socialdemokratisk

medlem af tinget skrev i dagbladet Information for den 7. januar i år:

„Den dirigering af kapitalen, som de få storbanker og de 25 mest kapitalstærke erhvervsvirksomheder foretager, er alene bestemt af hensynet til disse erhvervsvirksomheder.“

Senere hedder det:

„I dag bestemmer en kreds på højst 50 kapitalejere og topledere. Ingen ved helt nøjagtigt, hvem de er, og det er ikke betryggende, at så stor magt udøves af så få, som er helt uden for samfundets kontrol. Det skyldes ikke, at de er udygtige; det er de ikke, tværtimod. Det skyldes, at deres mål ikke er de samme som befolkningsflertallets mål.“

Se, det er jo glædeligt, hvis socialdemokratiet er nået frem til denne erkendelse nu, efter at det er kommet i opposition, og det hjælper jo ikke at begræde, at det ikke skete for mange år siden. For under socialdemokratiske regeringer var det jo også 50 topledere og ejere, der bestemte, og da undgik man med omhu at angribe systemet.

Men analysen er rigtig; det fundamentale spørgsmål er, om storbanker og storvirksomheder fortsat skal have monopol på magten, eller om det kapitalistiske system skal forlades. Dette magtmonopol giver ikke kun økonomiske problemer og planløse investeringer; det og hele systemet giver jo også umenneskelige levevilkår, som det så klart er sagt og demonstreret af de strejkende i Kiruna.

Men alle de grundlæggende forhold rører regeringen ikke ved med sine forslag. Forslagene er derfor derefter: utilstrækkelige, forfejlede og delvis skadelige.

På ét punkt, må jeg dog sige, har regeringen rørt lidt ved et af privilegierne, og det er mere, end nogen tidligere regering har povet; jeg tænker på parcelhusejernes skattefordel, der jo mest kommer de velbeslåede samt jordsælgerne og byggeindustrien til gode. Her er der tale om et fremskridt, om end det er beskedent. Her må jeg endnu en gang anbefale VS' forslag gående ud på, at lejeværdien over en årrække hæves til 9 pct., dog sådan, at den, når den overstiger summen af fradragene på ejendomsskemaet og rentefradragene på selvangivelsen, ned sættes til denne sum. Derved undgår man